

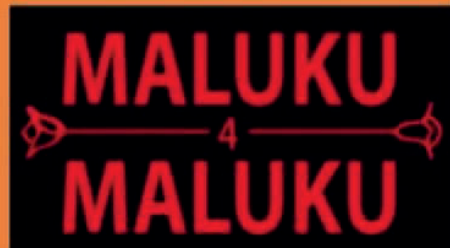
Dekolonisatieonderzoek NIOD, KITLV en NIMH

Geschiedvervalsing met geweld

**Integriteit
Bronnen
Feiten**

AURORE

Dekolonisatieonderzoek NIOD, KITLV en NIMH

Geschiedvervalsing met geweld

Een toelichting door het Onafhankelijk Onderzoekgenootschap
Pleitbezorgers, Principes Wetenschappelijke Integriteit AURORE

Inhoudsopgave

Voorwoord en verantwoording	2
1 Geschiedenis dekolonisatie Nederlands-Indië 1945 – 1950: feiten, context en duiding	4
1.1. Bedoeling van de notitie	4
1.2. Onderzoeksopdracht kabinet	4
1.3. Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, 2018	4
1.4. Feiten, context en duiding	5
2 Dekolonisatieonderzoek o.l.v. de instituten NIOD, KITLV en NIMH: methode, feiten, context en duiding	10
2.1. Postmodernisme als methode	10
2.2. Conclusie	11
3 Consequenties postmodernisme voor het dekolonisatieonderzoek	12
4 Consequenties toepassing gedragscode wetenschappelijke integriteit voor het dekolonisatieonderzoek	14
5 Een Indië-veteraan spreekt zich na jaren weloverwogen uit, bevestigt resultaten integer wetenschappelijk onderzoek	15
6 Conclusie uit de confrontatie van beide methoden	17
7 De schade van deze geschiedvervalsing door NIOD, KITLV en NIMH	18
Eindnoten	19
Bijlage: Verklaringen van twee betrokken personen	20

Onze dank aan Indië-veteraan, Gerard van der Lee, die de cartoons, op de voor- en achterzijde van de brochure, welwillend ter beschikking heeft gesteld. Deze cartoons staan in zijn boek *Onze Jan in Indië*, 2018, met een voorwoord van toenmalig luitenant-generaal J.F.A.M. van Griensven, Inspecteur Generaal der Krijgsmacht, tevens Inspecteur der Veteranen.

Voorwoord en verantwoording

Projectleider prof. dr. F. van Vree heeft verklaard zich goed in de onderzoeksopdracht van het kabinet te kunnen vinden. Sedertdien is echter jarenlang bewust gewerkt aan een onderzoek dat zich concentreert op het beweerde excessieve geweld van de Nederlandse militairen. Doelbewust is de opdracht van het kabinet genegeerd en is gekozen voor een eenzijdig onderzoek. Eind oktober 2020 publiceerde Van Vree de onderzoeksmethode: keuze voor het postmodernisme, d.w.z. tegen de principes van wetenschappelijke integriteit.

De onderzoekers traden regelmatig op in de media, bevestigden daarin de eenzijdigheid van het onderzoek. Projectleider Van Vree verdedigde deze demarches met de opmerking dat elke onderzoeker het recht behield zijn eigen mening te uiten.

De onderzoeksopzet werd gepubliceerd. De aanpassingen ervan, na overleg met Indonesische historici evenzeer. Historici van het onderzoek, publiceerden hun meningen over de dekolonisatie van Nederlands-Indië. Vijf tussenpublicaties, die alle kernonderdelen van het onderzoek betreffen, maakten de eenzijdige inhoud van het onderzoek duidelijk. De Nederlandse krijgsmacht heeft zich structureel schuldig gemaakt aan extreem geweld. Structurele straffeloosheid, doofpotbeleid en schandaalmanagement lagen daaraan ten grondslag, zo beweren zij. Instemmende reacties op het project De Oost en de gelijknamige film, wezen in dezelfde richting. Het standpunt van twee onderzoekers, van het NIMH, over de dekolonisatieperiode evenzeer.

De uitgebreide brochure waarin, eind november 2021, de twaalf boeken met de eindresultaten met veel publiciteit werden aangekondigd, bevestigt de eenzijdigheid van het onderzoek. De woordvoerder van het onderzoek bevestigt, in reactie op een artikel in *De Telegraaf* d.d. 29 januari 2022, dat van meet af voor deze eenzijdigheid van het onderzoek is gekozen.

De eenzijdige eindresultaten van het onderzoek zijn dus duidelijk. Hoe erg het in de uitwerking is, zal op 17 februari a.s. blijken.

Deze brochure loopt dus niet vooruit. Die laat zien op welke manier de afgelopen jaren is toegewerkt naar dit eindresultaat. Die toont de eenzijdigheid, de verdraaiingen, de herschrijving van deze geschiedenis. Die toont dat de gevolgde methode bepalend is voor het eindresultaat: geschiedvervalsing met geweld door NIOD, KITLV en NIMH. Met geweld, niet alleen omdat eenzijdig acht is geslagen op het beweerde excessieve geweld van de Nederlandse militairen, maar ook omdat veel publicitair geweld is gebruikt om deze herschrijving van onze geschiedenis aan de man te brengen.

Onze brochure is niet te vroeg of ondoordacht. Wij hopen dat die niet te laat is. Na zoveel jaren publicitaire propaganda van NIOD, KITLV en NIMH, doen wij een beroep op het gezonde, nuchtere verstand, dat Nederlanders kenmerkt. Het gaat om rechtvaardigheid voor allen die bereid waren om het dierbaarste wat ze hadden, destijds in de waagschaal te leggen.

De KNIL-Ambonezen nemen daarbij een speciale plaats in. Zij waren dappere, moedige, loyale militairen, die vaak actief waren in de voorste linie en hadden een belangrijke positie bij de speciale eenheden, het Depot Speciale Troepen o.l.v. kapitein Raymond Westerling en later het Korps Speciale Troepen. Zij waren tot het laatst toe trouw en solidair met Nederland. De Nederlandse overheid heeft hen niet dienovereenkomstig behandeld toen zij gedwongen werden naar Nederland te gaan. Nog steeds zijn oude rekeningen niet voldaan. Zij mogen de geschiedenis niet ingaan als oorlogsmisdadigers, terwijl zij helden zijn. De landelijke belangenbehartiger van KNIL-Ambonezen en hun thuisfront, de stichting Maluku4Maluku, o.l.v. hun frontman tevens veteraan Leo Reawaruw, schaart zich achter deze brochure. Die acht het een plicht om ook op te komen voor de KNIL-Ambonezen en hun nabestaanden die zich niet meer zelf kunnen verdedigen.

De Federatie Indische Nederlanders (FIN), de onafhankelijke belangen- en nieuwsorganisatie van Indisch Nederland, steunt AUORE en Maluku4Maluku in hun strijd tegen geschiedvervalsing.

Dat alles kan niet worden geofferd op het altaar van antikoloniale geschiedschrijving, van ideologen die zoeken naar zwarte bladzijden, zo eenzijdig onderzoek verrichten en de historische waarheid afbreuk doen. Het gaat niet om schuld, boete en zelfbeklag. Het gaat om verbinding en wederzijds begrip in de samenleving. Onze brochure is een pleidooi voor evenwichtige, integere geschiedschrijving.

5 februari 2022, de kerngroep van het onafhankelijk onderzoekgenootschap AUORE:

E. Becking, ex-officier bij de landmacht, auteur; C. Brantz, kolonel b.d., auteur; mr. B. Geersing, jurist, historicus, auteur en coördinator AUORE; drs. P.B.W. Hartman, psycholoog en organisatieadviseur, auteur; M. de Jongh Swemer, kolonel b.d., militair geschiedschrijver, auteur; mr. A.P.J.M. Kempenaars, luitenant-kolonel b.d., jurist; A. Kruize, kolonel b.d., auteur; Pia. J. van der Molen, documentaire maakster; G. van Oppen, kolonel b.d.; drs. C. Somers, historicus, auteur.

Met de steun van duizenden sympathisanten.

1. Geschiedenis dekolonisatie Nederlands-Indië 1945 – 1950: feiten, context en duiding

1.1. Bedoeling van de notitie

In deze notitie worden de belangrijkste feiten van de geschiedenis van de dekolonisatie Nederlands-Indië 1945 – 1950 op een rij gezet. Die feiten worden in de historische context geplaatst en geduid. Daarna wordt beschreven hoe het dekolonisatieonderzoek onder leiding van de drie instituten, NIOD, KITLV en NIMH, de afgelopen jaren is uitgevoerd. Die twee beschrijvingen worden vervolgens met elkaar geconfronteerd. Daaruit worden enkele conclusies getrokken.

De bedoeling van deze notitie is, door kennis van en inzicht in deze periode van onze geschiedenis te geven, een bijdrage te leveren bij het vormen van een oordeel over de eindresultaten van het onderzoek naar die dekolonisatie, door het kabinet en de leden van de Tweede Kamer.

1.2. Onderzoekopdracht kabinet

Het kabinet formuleerde de opdracht tot het dekolonisatieonderzoek in de brief d.d. 2 december 2016 (TK 26 049, nr. 82). Het onderzoek moet volgens de kaderstelling van het kabinet objectief en wetenschappelijk zijn.

1.3. Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, 2018

Wetenschappelijke geschiedschrijving gaat over feiten, context en duiding. Het geven van morele of politieke oordelen is niet de taak van een historicus^[1]. Deze inzichten staan ook in 'Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, 2018. Deze code schrijft het volgende voor.

Eerlijkheid

Inzichten dienen gebaseerd te zijn op bronnen en data die niet zijn verzonnen of vervalst. Geschiedschrijving dient rekening te houden met alternatieve visies en tegenargumenten.

Zorgvuldigheid

De resultaten dienen niet gunstiger dan wel ongunstiger te worden voorgesteld dan ze zijn. Geschiedschrijving dient gebruik te maken van wetenschappelijke methoden; ontwerp, uitvoering en verslaglegging dienen optimaal precies te zijn.

Transparantie

Er moet duidelijk worden aangegeven op welke feiten de geschiedschrijving is gebaseerd, hoe die zijn verkregen en welke resultaten men heeft bereikt langs welke weg.

Onafhankelijkheid

Geschiedschrijving laat zich niet leiden door buiten-wetenschappelijke overwegingen, bijvoorbeeld overwegingen van politieke aard, is onpartijdig bij de opzet en uitvoering van het onderzoek.

Verantwoordelijkheid

Geschiedschrijving houdt binnen de grenzen van het redelijke rekening met de legitieme belangen van bij het onderzoek betrokken personen. Het onderzoek dient wetenschappelijk en maatschappelijk relevant te zijn.

Doel en belang van de code:

evenwichtige geschiedschrijving, historische waarheid

In de preambule van de code staat: '*Wanneer deze principes niet leidend zijn, bedreigt dit zowel de kwaliteit als de betrouwbaarheid van de wetenschap*' (p.7). Als die principes niet leidend zijn bedreigt dat niet alleen de kwaliteit van de geschiedschrijving, maar kan ook leiden tot directe schade aan betrokkenen en bij het publieke vertrouwen in de geschiedschrijving, aldus de toelichting bij deze code. De recente woede en verontwaardiging over de poging van het Rijksmuseum, op instigatie van de Indonesische historicus Bonnie Triyana, het geschiedkundige begrip 'Bersiap' uit onze geschiedenis te schrappen en die te ontkennen, getuigt daarvan.

1.4. Feiten^[2], context en duiding

Nederland zwaar gehavend

In mei 1945 kwam een einde aan WO II in Europa. Nederland kwam daar zwaar gehavend uit tevoorschijn. Grote delen van het land lagen in puin, de economie lag plat en belangrijke onderdelen van het productieproces waren verplaatst naar Duitsland. Wij stonden aan het begin van de wederopbouw van ons land. In Azië ging de strijd tegen het imperialistische fascistoïde Japan door. Japan vocht verbeten tegen de geallieerden, terwijl duidelijk was dat hun nederlaag onontkoombaar was.

Potsdam-conferentie:

geallieerden stellen gezagsstructuur Nederlands-Indië vast

Tijdens de conferentie van Potsdam (17 juli – 2 augustus 1945) werd o.m. besloten over de gezagsstructuur in Azië na de capitulatie van Japan. Nederlands-Indië viel aanvankelijk onder het gezag van de geallieerden – eerst het USA Pacific Command later het Britse SEAC – ter voorbereiding op het herstel van het gezag van Nederland over de Archipel, zoals vastgesteld in overeenkomsten met de geallieerden.

Op 6 en 9 augustus 1945 vallen de atoombommen op respectievelijk Hiroshima en Nagasaki. Op 15 augustus capituleert Japan. Op 2 september 1945 wordt de officiële akte van capitulatie getekend. Zo komt er een einde aan ongeveer drie jaar schrikbewind van Japan over Nederlands-Indië. Japan had het land uitgebuit ten eigen voordeel en liet een gehavende Archipel achter. Japanse propaganda had haat tegen de 'belanda's' en westerlingen achtergelaten.

Proclamatie van 17 augustus 1945 is een opstand tegen de geallieerde gezagsstructuur

Op 17 augustus 1945 leest Soekarno, georkestreerd, onder grote druk van radicale jongeren en met actieve steun van hoge Japanse officieren, een tweeregelige onafhankelijkheidsverklaring voor. Deze verklaring is het begin van een opstand en rebellie tegen de door de geallieerden in Potsdam genomen besluiten over de gezagsstructuur voor Nederlands-Indië. Op 29 september 1945, landen de eerste geallieerde troepen, een Brits bataljon van het regiment Sea Forth Highlanders, op Java. Tezelfdertijd bouwt Soekarno aan de versterking van zijn machtspositie op vooral Java.

Chaos en geweld op Java en Sumatra

De situatie is chaotisch, onoverzichtelijk, er ontstaan tal van gewapende groepen en misdadige bendes, er is geen duidelijke machts- of gezagsstructuur en een dominante aanwezigheid van radicale, door Japan opgeleide en geïndoctrineerde, jongeren die steeds agressiever opereren. Zij nemen wapens van Japanners met geweld in beslag, terwijl Japanners ook aanzienlijke wapenarsenalen aan hen overdragen. Soekarno heeft geen controle en laveert tussen de 'gematigden' die een legale weg tot onafhankelijkheid willen via onderhandelingen en de 'radicalen' die onafhankelijkheid via gewapende strijd willen. Door de dominantie van de radicalen in deze fase, verklaart hij geen onderhandelingen met de Nederlanders te willen.

De komst van de eerste geallieerde militairen, geheel overeenkomstig de Potsdam-besluiten, is een aanleiding voor de radicale revolutionaire opstandelingen het geweld op te voeren. De nationalistische leiders Soekarno (afkondiging voedselboycot voor de buitenkampers) en Sutomo (ophitsende, antiracistische radio-uitzendingen) stimuleren dat. Begin oktober 1945 breekt de Bersiap uit op Java. Tienduizenden Nederlanders, Indische-Nederlanders, Chinezen, Menadonezen, Molukkers, Javanen etc. worden op gruwelijke wijze vermoord. Volgens wetenschappelijk onderzoek zijn dit genocidale misdaden en misdaden tegen de menselijkheid.

De situatie loopt steeds verder uit de hand. De moord op de Britse generaal Mallaby, die in Soerabaja met een witte vlag een bemiddelingspoging doet, is voor de Britten de druppel die de emmer doet overlopen. Zij grijpen hard in. Een Brits-Indische divisie landt op 10

november 1945 in Soerabaja. De daarop volgende slag om Soerabaja duurt tot 29 november 1945. De zwaar bewapende radicale revolutionaire Javaanse jongeren verliezen die strijd. De zwakte van het bewind van Soekarno blijkt, het heeft geen controle over deze radicale revolutionairen en tal van misdadige bendes. Dit wrede, niets en niemand ontziende geweld van deze radicale groeperingen en deze bendes start hier en zal een opmaat blijken te zijn voor het geweld van die kant tijdens de gehele dekolonisatieperiode tot de daadwerkelijke uitvoering van het staakt-het-vuren na de zogenoemde Tweede Politie Actie, medio augustus 1949.

De geweldsuitbarsting tijdens de Bersiap is het eerste bekende voorbeeld van deze slachtpartijen en terreur, het volgende voorbeeld is het, na gruwelijke martelingen, in stukken hakken van 25 Brits-Indische militairen die met een DC3 waren neergestort bij Bekasi (23 november 1945). Veel van dergelijke voorbeelden zouden volgen. Ook de inheemse bevolking was slachtoffer van dat extreme geweld. Vooral inheemse bestuurders die er andere politieke ideeën op na hielden^[3].

Onder internationale druk uitzicht op start onderhandelingen

Onder internationale druk beginnen onderhandelingen tussen vertegenwoordigers van het geproclameerde regime van Soekarno en Hatta en het Nederlandse gezag. Dat regime was daartoe pas bereid onder internationale druk. Die druk was noodzakelijk om de radicale, militante en gewelddadige vleugel tot medewerking te bewegen. Nederland bouwde aan zijn gezagspositie en was op basis daarvan bereid tot onderhandelingen over dekolonisatie van Nederlands-Indië. Een Nederlandse strijdmacht was ook noodzakelijk om de orde, rust, rechtsorde en het normale economische leven te herstellen. Ook in het belang van de inheemse bevolking. Denk hierbij aan de voedselblokkades van de 'revolutionairen' bijvoorbeeld bij Batavia.

Geleidelijke opbouw Nederlandse krijgsmacht

Op 30 december 1945 landden 800 mariniers in Tandjong Priok. Op 31 januari 1946, wordt generaal S.H. Spoor benoemd tot legercommandant.

Onderhandelingen tussen vertegenwoordigers geproclameerde republiek en het Nederlandse gezag komen moeizaam op gang. De geproclameerde republiek is bezig internationale erkenning te krijgen en probeert Engeland zo'n uitspraak te ontlokken. Het beleid van deze republiek is erop gericht de positie van Nederland over te nemen. In feite is dat rekolonisatie van de Indische archipel o.l.v. Java. De Britten delen de geproclameerde republiek mee dat ze vertrekken (8 maart 1946), de eerste Nederlandse (OVW-) bataljons landen op Java (9 maart 1946). De opbouw van de Nederlandse strijdmacht in Nederlands-Indië begint.

Start onderhandelingen

De besprekingen tussen Luitenant Gouverneur-Generaal (LGG) Van Mook en minister-president (MP) Sjahrir beginnen onder Britse leiding (13 maart 1946).

Van 13 – 23 maart 1946: verdere opbouw Nederlandse strijdmacht; 15.000 man landen op Java. TRI en Javaanse strijdgroepen verzetten zich en treden gewelddadig op. Pas nu erkent de geproclameerde republiek het Nederlands gezag en wil men onderhandelen. Javaanse strijdgroepen overschrijden voortdurend de afgesproken demarcatielijn en plegen excessief geweld. Op Sumatra is sprake van een vergelijkbare situatie^[4]. Nederlandse militairen treden op in een succesvolle reguliere militaire actie bij Pesing, ten zuidwesten van Batavia (april 1946). Javaanse strijdgroepen worden verslagen en wreken zich op de Chinese bevolking van Tangerang, verkrachten en vermoorden 1.000 Chinese mannen, vrouwen en kinderen. Later wreken ze zich op een Nederlandse patrouille die in een hinderlaag valt, martelen en doden zes Nederlandse militairen op beestachtige wijze (zij worden in stukken gehakt).

De onderhandelingen verlopen moeizaam. In juni 1946 is er een poging tot communistische staatsgreep door Tan Malaka. MP Sjahrir wordt door deze groep ontvoerd. Onderhandelingen komen terecht in een impasse.

Officiële overdracht geallieerd gezag aan Nederland

15 juli 1946: de Britten dragen het geallieerde gezag over aan Nederland.

16 – 22 juli 1946: conferentie in Malino, waarop de basis wordt gelegd voor de oprichting van de onafhankelijke deelstaat De Oost.

Verdere opbouw Nederlandse strijdkrachten; de 7 december Divisie vertrekt op 7 december 1946 uit Nederland. Eerst op 14 oktober 1946 accepteren Soekarno c.s. de wapenstilstandsovereenkomst.

Linggadjati

11 – 14 november 1946: de Linggadjati-conferentie. Doel: Nederlands-Indië wordt de Onafhankelijke Verenigde Staten van Indonesië in een Unie verenigd met Nederland. De geproclameerde republiek wordt een van de deelstaten.

Gewapende Javaanse en voormalige Boeginese gevangenen landen vanuit Java op Zuid-Celebes om dat eiland, met behulp van plaatselijke radicale revolutionaire jongeren, onder de macht van de geproclameerde republiek te brengen. Er is sprake van een 'rood-witte-terreur' op Zuid-Celebes, circa 5.000 terreuraanslagen en ruim 2.000 slachtoffers. Deze actie is in strijd met de doelstelling van de Linggadjati-onderhandelingen. Het Nederlandse gezag besluit in te grijpen en draagt de legerleiding op d.m.v. een contraguerrilla-actie de rust, orde, rechtsorde en het normale economische leven te herstellen. Westerling en het Depot Speciale Troepen herstellen, met behulp van KNIL-eenheden en steun van de marine, de rust etc. in een tijdsbestek van drie maanden (december 1946 – begin maart 1947). De actie verloopt succesvol. De geproclameerde republiek verliest de slag en start een propagandaoorlog tegen Nederland tot in de VN-Veiligheidsraad. Woordvoerder Nico Palar beweert dat er op Zuid-Celebes meer dan 30.000 slachtoffers zijn gevallen en dat Nederland de economie van Nederlands-Indië te gronde richt. Beide opmerkingen zijn voorbeelden van de leugenachtige propaganda van de geproclameerde republiek van Soekarno.

Tijdens de conferentie van Den Pasar (18 – 24 december 1946) wordt de onafhankelijke deelstaat De Oost opgericht en gaat functioneren (eigen parlement, eigen regering, eigen president).

Linggadjati ondertekend

Akkoord Linggadjati eind maart 1947. De facto erkenning van de regering van de geproclameerde republiek waar die feitelijk gezag heeft op Java, Sumatra en Madoera. De VS, Australië, China, India, Egypt, Syrië en Iran volgen dat Britse standpunt.

Onderhandelingen verlopen weer moeizaam

Beleid-Sjahrir (namelijk: instellen interim-regering, akkoord met status Hoge Vertegenwoordiger van de Kroon en instelling federale organen) heeft onvoldoende steun in republikeinse geledingen en wordt verworpen.

Sjahrir wordt vervangen door Sjarifuddin. Het nieuwe republikeinse kabinet (met linkse signatuur) houdt vast aan eigen politiemacht/gendarmerie in plaats van een federale strijdmacht. Tevens streven zij naar een eigen vertegenwoordiging bij de VN (Veiligheidsraad). De geproclameerde republiek wenst de macht over de gehele Archipel te grijpen en geeft niet verder toe.

Eerste Politionele Actie

De onderhandelingen lopen opnieuw vast, waarop, mede gezien het gewelddadige optreden van onderscheiden strijdgroepen, Nederland besluit tot militair optreden, de zogenoemde Eerste Politionele Actie, van 21 juli – 9 augustus 1947. Dit om de impasse te

doorbreken. Deze actie verloopt succesvol, een doorstoot naar Yogja, de zetel van de regering van de geproclameerde republiek, wordt geblokkeerd door de PvdA.

De VS waarschuwen Nederland geen verdere militaire actie te ondernemen (18 en 22 augustus 1947). Op voorstel van Nederland wordt op 25 augustus 1947 een Commissie van Goede Diensten ingesteld als bemiddelingscommissie met deelname van de VS (neutraal), Australië (namens geproclameerde republiek) en België (namens Nederland).

Na Eerste Politonele Actie ontwikkelt de geproclameerde republiek een wrede guerrilla met de tactiek van de verschroeiende aarde. De Nederlandse strijdkrachten gaan over tot contra-guerrilla. Er is sprake van toename van geweld.

Humanitaire acties Nederlandse krijgsmacht

Daarnaast ontwikkelen de Nederlandse strijdkrachten tal van humanitaire acties: herstel van orde en rust, herstel van de voedselsituatie, herstel geneeskundige voorzieningen voor de lokale bevolking en herstel lokaal bestuur. De onderscheiden republikeinse strijdgroepen trachten die verbeteringen structureel met excessief geweld en terreur ongedaan te maken. Een toenemende geweldspiraal is het gevolg.

Kabinet-Sjarifuddin: Linggadjati-akkoord geen basis meer voor onderhandelingen (2 oktober 1947).

Aankomst E-Divisie (november 1947): 15 infanteriebataljons en 4 compagnieën Aan- en Afvoer Troepen.

Renville-akkoord

O.l.v. de VS komt het Renville-akkoord tot stand (17 januari 1948). Grondslagen Linggadjati worden bevestigd: federale opbouw van onafhankelijke Verenigde Staten van Indonesië. Hatta wordt de nieuwe premier van de gematigde regering van de geproclameerde republiek (31 januari 1948).

Commissie-Enthoven pleit Westerling vrij en stelt onderluitenant Vermeulen, majoor Stufkens en kapitein Rijborsz in staat van beschuldiging vanwege hun verantwoordelijkheid voor een militair exces tijdens de Zuid-Celebes-affaire (13 april 1948).

Koude oorlog ontbrandt

Koude oorlog ontbrandt: machtsovername van Rusland in Tsjecho-Slowakije (februari 1948) en Russische blokkade Berlijn (juni 1948).

Nederland bereid zich voor op nieuwe staatkundige verhoudingen

Nederland is bezig de grondwet aan te passen aan nieuwe staatkundige verhoudingen, Eerste Kamer aanvaardt grondwetsherziening, eerste lezing (26 mei 1948). Op 3 september 1948 wordt tweede lezing door Eerste Kamer aanvaard. Nederland maakt zich klaar voor nieuwe staatkundige verhoudingen met de onafhankelijke Verenigde Staten van Indonesië als onderdeel van de Unie.

Juliana volgt Wilhelmina op (4 september 1948).

Onderhandelingen met regering geproclameerde republiek verlopen wederom moeizaam; zij wil behoud eigen bijzondere status (positie in Unie, eigen leger, eigen buitenlandse vertegenwoordiging); zij zoekt daarvoor steun van de VS. Een bevestiging van het beleid de rol van Nederland over te nemen en de Indische archipel door Java te laten beheersen; in feite een rekolonisatie van de Archipel.

Conflict in het republikeinse kamp

Aanval leider PKN op beleid Hatta (8 september 1948). Onderlinge twisten in het republikeinse kamp, leidend tot Madioen opstand, die door de Siliwangi Divisie (TNI) o.l.v. Nasution op bloedige wijze wordt neergeslagen (18 september 1948).

De VS zijn positief, zij zien de regering van de geproclameerde republiek als een waarborg tegen het oprukkende communisme in Azië. Nederland vervreemdt het Federaal Overleg (het overleg van de onafhankelijke deelstaten) van zich, en houdt dat buiten het beslissende overleg met de regering van de geproclameerde republiek.

Tweede Politionele Actie

De onderhandelingen met regering geproclameerde republiek lopen opnieuw vast, na ultimatum start Nederland op 19 december 1948 de zogenoemde Tweede Politionele Actie; tot 5 januari 1949.

Resolutie VN-Veiligheidsraad: onmiddellijk staakt het vuren; vrijlating politieke leiding geproclameerde republiek; terugkeer van die leiders naar Yogja en onderhandeling met 'assistance' van de United Commission for Indonesia op basis van Linggadjati en Renville-akkoord (januari 1949).

Tijdens die onderhandelingen is er een sterke toename van gevechtsacties; intensieve guerrilla-acties met terreur en de tactiek van de verschroeiende aarde van republikeinse kant. Aan Nederlandse kant wordt contraguerrilla ontwikkeld met toename geweld en inzet van zwaardere wapens om het tekort aan manschappen op te vangen en zich teweer te stellen tegen de extreem gewelddadige guerrilla-aanpak.

Omslag geproclameerde republiek

Inzicht Simatupang en Generale Staf van TNI dat langdurige strijd Nederlands-Indië totaal zou vernietigen. Pleidooi voor diplomatie als prioriteit. Daar tegenover generaal Sudirman, commandant TNI, en Nasution, commandant Siliwangi Divisie TNI, die vasthouden aan de prioriteit van de militaire aanpak (maart 1949).

Onder druk van de VS komt het Van Rooyen – Roem akkoord tot stand (mei 1949). In juli 1949 bereiken geproclameerde republiek en Nederland een akkoord.

Ronde Tafel Conferentie en soevereiniteitsoverdracht

Staakt het vuren medio augustus 1949. TNI en extreme militaire groepen houden zich er niet aan en gaan over tot gewapende acties. Sommige TNI-commandanten willen nog iets 'heldhaftigs' laten zien (augustus en oktober 1949). Groot gevaar voor de toekomst van de Indische archipel. Onder die druk gaat republikeinse delegatie akkoord met Ronde Tafel Conferentie die op 2 november 1949 wordt afgesloten.

Vertegenwoordigers van de Federatie van onafhankelijke deelstaten gaan akkoord met TNI als gezamenlijke leger en tekenen daarmee voor hun eigen einde. Amnestie ordonnantie wordt overeengekomen op 3 november 1949.

Soekarno wordt gekozen als president van de 'Verenigde Staten van Indonesië' die per 27 december 1949 feitelijk en officieel bestaan. Overdracht soevereiniteit van Nederland over Nederlands-Indië aan de Verenigde Staten van Indonesië op 27 december 1949. Op dezelfde dag wordt op het Koningsplein in Jakarta een parallelle ceremonie gehouden.

2. Dekolonisatieonderzoek o.l.v. de instituten NIOD, KITLV en NIMH: methode, feiten, context en duiding

2.1. Postmodernisme als methode

Algemeen

De projectleider van het dekolonisatieonderzoek, prof. dr. Frank van Vree, legt in de notitie 'Termen, Stemmen en Perspectieven'^[5], 30 oktober 2020, de onderzoeksmethode uit die de drie instituten volgen. Daaruit blijkt dat het onderzoek is gebaseerd op de opvattingen van het postmodernisme. Een stroming die voortkomt uit de kritische theorie van de Frankfurter Schule, die is gebaseerd op de marxistische kennistheorie, een ideologie die erop uit is de democratische samenleving fundamenteel te veranderen. Geschiedschrijving wordt daarvoor als instrument gebruikt.

Multiperspectiviteit

In het postmodernisme bestaan er geen objectiviteit, noch feiten. Meningeën staan centraal. Die worden perspectieven genoemd. Het begrip 'multiperspectiviteit' lijkt wetenschappelijk, maar betekent slechts veel meningeën. Volgens het postmodernisme is een objectieve beschrijving van de historische context onmogelijk omdat dit een illusie is. Elke andere opvatting, ook al is die gebaseerd op verifieerbare feiten, wordt tegengesproken. Officiële archieven en bronnen worden gekarakteriseerd als uitingeën van toenmalige machtsverhoudingeën, de stemloze komen er niet in voor. Wie dat zijn maakt de postmodernist zelf uit.

Excentrisch lezen

Omdat de officiële bronnen en archieven 'uitingeën van de witte koloniale machthebbers zijn' (aldus Raben), moeten die excentrisch worden gelezeën. Excentrisch betekent, buiten het middelpunt. Dat geprojecteerd op het lezen, geeft aan dat het een nietszeggend begrip is. In de praktijk betekent dit dat de postmoderne historicus zelf uitmaakt wat hij met die archieven en bronnen doet. Dat is een truc van de postmodernist, een wetenschappelijk uitzieënd woord gebruiken, terwijl het nietszeggend is.

Oordeel historicus beslissend

Het gaat in deze opvatting bij geschiedschrijving dan ook altijd over interpretatieën van en oordelen over historische gebeurteniseën, niet over objectieve feiten en de historische context. De eigen moralistische en politieke opvatting van de historicus speelt een beslissende rol. De postmodernistische historicus is een activist die de geschiedschrijving gebruikt voor zijn activistische, politieke agenda, die erop is gericht de samenleving fundamenteel te veranderen. Daarom wordt objectiviteit, in de zin van het beschrijven van de historische waarheid, een illusie genoemd.

Activistische werkwijze wordt objectief genoemd

Er zou wel sprake zijn van een objectieve methode van werken. Dit om de eigen subjectieve en activistische werkwijze van werken een wetenschappelijk tintje te geven. In de praktijk is de postmodernist bezig de meest overtuigende interpretatie/mening te vinden. Wat het meest overtuigend is, maakt de postmodernist zelf uit. Zijn keuze wordt bepaald door de eigen morele en politieke opvattingeën.

Meerstemmigheid

Om het ideaal van de 'multiperspectiviteit' te bereiken, gebruikt de postmodernist het begrip meerstemmigheid. In feite betekent dat ook meer meningeën. Dus het selecteren van meningeën in het kwadraat. Dit begrip moet ook een wetenschappelijk beeld oproepen, maar er is slechts sprake van door de postmodernist geselecteerde personen die aan het woord worden gelaten. Het blijkt dat de 'stem' van de onafhankelijkheidsstrijder bepalend is, geheel passend in de antikoloniale opvatting van de postmodernist.

Hedendaagse morele en politieke opvattingen beslissend

De historicus heeft volgens de postmodernist de taak als interpretator zijn oordeel te geven. Dat wordt in deze opvatting onvermijdelijk getekend door de opvattingen van de historicus zelf, evenals de tijd en de samenleving waarin hij/zij leeft. Hedendaagse opvattingen zijn leidend. Onderdeel daarvan zijn de actuele morele en politieke opvattingen. Het is de historicus die een beslissend moreel of politiek oordeel uitspreekt. Zo smokkelt de postmodernist zijn politieke opvatting over bijvoorbeeld het kolonialisme binnen en roept het beeld op dat hij als wetenschapper zich daarover uitspreekt. Het is in feite slechts een façade van lege begrippen waarmee wordt getracht te maskeren dat sprake is van louter morele en politieke oordelen.

Termen/begrippen

Termen/begrippen hebben volgens de postmodernist geen eenduidige betekenis. Zo kan een centraal begrip meer betekenissen hebben, afhankelijk van de opvatting van de historicus over tijd, plaats of discipline (bijvoorbeeld de juridische of militaire discipline). De postmodernist manipuleert zelfs met juridische begrippen en suggereert daarbij dan, dat die in een ontwikkelingsfase zitten. Vervolgens beweert hij te kiezen voor de 'nieuwste' fase en eureka, die gebruikt hij om de eigen mening te onderbouwen.

In deze opvatting bestaat er geen eenduidige betekenis van wat soevereiniteit betekent, wat oorlog is, wat oorlogsmisdaden zijn, wat legitimiteit is, wat excessief geweld is, wat een vrijheidsstrijder is, wat een terrorist is, wie of wat dader of slachtoffer is.

Discursief redeneren

Om uit deze wazige voorstelling van zaken te geraken is volgens de postmodernist het discursief gebruik van termen/begrippen de oplossing. Dat houdt in dat de historicus zelf de betekenis kan kiezen, die betekenis kan variëren, als hij/zij maar aangeeft hoe dat in het werk/het denkproces is gegaan. Zo blijkt het mogelijk dat het centrale begrip 'excessief geweld' niet precies wordt omschreven. De oplossing die wordt aangedragen, is dat dit met het gebruik maken van 'het gezonde verstand' wel duidelijk wordt.

2.2. Conclusie: aanpak NIOD, KITLV en NIMH is pseudo wetenschap, in strijd met integere wetenschap

Deze postmodernistische aanpak van de drie instituten, NIOD, KITLV en NIMH, bij het dekolonisatieonderzoek is niet in overeenstemming met de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, 2018. De keuze voor het postmodernisme heeft grote consequenties voor de resultaten van het dekolonisatieonderzoek.

3. Consequenties postmodernisme voor het dekolonisatieonderzoek

Hanteren buiten-wetenschappelijk uitgangspunt

NIOD, KITLV en NIMH hangen het postmodernisme aan, hun uitgangspunt daarbij is het antikolonialisme, dat wordt getypeerd als gewelddadig kolonialisme. Op basis van deze methode met dat politieke uitgangspunt - een buiten-wetenschappelijke overweging die in strijd is met de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, 2018 - wordt de historische context als volgt beschreven.

Onjuiste historische context

De proclamatie van 17 augustus 1945 is de start van de onafhankelijke republiek Indonesië. Onafhankelijke deelstaten worden marionettenstaten genoemd, zij maken inbreuk op de soevereiniteit van de nieuwe staat, dit is manipulatie, verdeel en heers, van de kolonisator. Om die onafhankelijkheid aannemelijk te maken wordt ook een beroep gedaan op beweerde uitlatingen van de Nederlandse regering, de tekst van het Linggadjati-akkoord (1946, 1947) en beweerde buitenlandse erkenningen. Dit zijn echter allemaal pseudofeiten. Bronnen die dit standpunt tegenspreken worden genegeerd.

Omkering van oorzaak en gevolg geweld

Alle acties tegen deze republiek worden als inbreuken op die soevereiniteit afgewezen. Het kolonialisme wordt afgewezen, alle acties tegen het kolonialisme worden gerechtvaardigd. Alle acties tegen inbreuk op die soevereiniteit door de kolonisator zijn acties van vrijheidsstrijders, die vechten voor het behoud van de onafhankelijkheid. Het doet er dan niet toe of sprake is van terreur van de lokale bevolking, wrede guerrilla of de tactiek van de verschroeiende aarde.

De militaire acties tegen deze republiek zijn oorlogshandelingen tegen een soevereine staat. Daarom wordt de term 'dekolonatieoorlog' gebruikt. Beeldvorming is essentieel voor de postmodernist.

De acties van deze republiek zijn reacties tegen de inbreuk op de eigen soevereiniteit, reactief geweld derhalve. De agressie van de kolonisator is de oorzaak van dat geweld. Diens acties worden dan als initieel geweld beschouwd. De kolonisator is de dader, de geproclameerde republiek het slachtoffer van alle ellende.

Onderhandeling zelfs als agressie geduid

Het eisen van onderhandelingen is ook agressie, er valt niets te onderhandelen, er is immers al een soevereine, onafhankelijke staat. Mede als gevolg daarvan krijgt het onderhandelingsproces weinig aandacht van de postmodernist. Die concentreert zich op het geweld van de kolonisator, dat is de kern van het dekolonisatieonderzoek. Die keuze wordt gemaakt omdat koloniaal geweld het meest duidelijk blijkt is van de inbreuk op de soevereiniteit van de beweerde zelfstandige staat.

Eenzijdig, vooringenomen brongebruik - andere visies/standpunten worden genegeerd

Om zijn standpunt te onderbouwen zoekt de postmodernist naar bijpassende perspectieven en stemmen. Officiële archieven en documenten zijn in de verdachte hoek geplaatst als uitingen van toenmalige machtsverhoudingen. Andere visies en tegenargumenten worden genegeerd. Er wordt gezocht naar bijpassende bronnen, dat wordt een 'multiperspectieve' onderbouwing genoemd. Door de gekozen aanpak vervalt men tot het produceren van het Indonesisch perspectief, de heldengeschiedenis van de onafhankelijkheidsstrijders. Termen, woordgebruik en beeldvorming staan centraal bij de postmodernist. Daarom is in het dekolonisatieonderzoek gekozen voor 'iconische beelden' van excessief geweld door de kolonisator. Deze iconische beelden worden buiten de historische context geplaatst, op pseudofeiten gebaseerd, uitgegroot en zelfs verzonnen^[6].

Gekunstelde, gefabriceerde opvattingen

Om het excessieve geweld van de kolonisator te onderbouwen worden opvattingen ontwikkeld die dat aannemelijk moeten maken. De doofpottheorie van de kolonisator over het eigen geweld is een voorbeeld. De Excessennota, 1969, wordt zo geduid, terwijl dat geen doofpot is^[7]. Militair optreden van Nederland wordt in een onjuiste context geplaatst, oorlogsmisdaden worden zelfs verzonnen^[8]. Er zou sprake zijn van schandaal- en wegwerkmanagement van (gewelds)schandalen. Het blijkt een in elkaar gesleutelde vooringenomenheid van de postmodernist. Structurele straffeloosheid zou de oorzaak van het excessieve geweld zijn. Het blijkt een in elkaar gestoken en feitelijk onjuiste opvatting te zijn. Een fictie.

'Quod erat demonstrandum': excessief geweld tegen soevereine staat

De conclusie van het NIOD, KITLV en NIMH is dat sprake was van een structurele, beleidsmatige uitoefening van excessief geweld tegen een soevereine staat door de kolonisator Nederland. Die heeft een dekolonisatieoorlog ontketend die bijna vijf jaar heeft geduurd. Een van de hoofdonderzoekers, prof. dr. P. Romijn, schreef het op in een boek, hij heeft het zelfs over *De lange Tweede Wereldoorlog*. Dat boek verscheen in 2020.

Resultaat: eenzijdig onderzoek en geschiedvervalsing

Dat is het resultaat van het postmodernistische dekolonisatieonderzoek dat o.l.v. de instituten NIOD, KITLV en NIMH, de afgelopen jaren is uitgevoerd^[9]. De resultaten ervan zullen op 17 februari 2022 in een persconferentie worden gepresenteerd.

De titel van de synthese van het onderzoek luidt: *OVER DE GRENS – Nederlands extreem geweld in de Indonesische onafhankelijkheidsoorlog, 1945 – 1949*. De aanduiding van eenzijdig onderzoek en geschiedvervalsing.

4. Consequenties toepassing gedragscode wetenschappelijke integriteit voor het dekolonisatieonderzoek

Onderzoek conform de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit, 2018, leidt tot de volgende resultaten.

Geen onafhankelijke staat, opstand tegen geallieerde gezagsstructuur

Nederlands-Indië viel, op basis van de besluiten van de geallieerden in Potsdam (17 juli – 2 aug 1945), onder geallieerd gezag ter voorbereiding van de terugkeer van het Nederlandse gezag. Dit in het kader van een voorzien dekolonisatieproces. De proclamatie van 17 augustus 1945 is dan de uiting van een opstand tegen die besluitvorming. Die opstand ontwikkelt zich tot rebellie, terreur – ook de plaatselijke bevolking wordt geterroriseerd – gewapend militair optreden, guerrilla en het toepassen van de tactiek van de verschroeiende aarde. De reactie daarop van de geallieerden, later van Nederland, met militair optreden is reactief geweld.

Republikeinen onderhandelen met dubbele agenda

Nederland is bereid tot onderhandelingen over de dekolonisatie. Die bereidheid is er aanvankelijk niet bij de vertegenwoordigers van de geproclameerde republiek. Die zijn daartoe alleen bereid als het niet anders kan. Dan nog hebben zij een dubbele agenda. Ze zeggen bereid te zijn een federatieve onafhankelijke staat te accepteren, maar in feite streven ze naar een eenheidsstaat o.l.v. Java. Het conflict m.b.t. de deelstaat De Oost en de Zuid-Celebes-affaire illustreert dat. In feite is sprake van een rekolonisatie van de Indische archipel onder gezag van Java.

Onenigheid in republikeinse kamp

De interne conflicten – de ‘radicalen’ die onafhankelijkheid d.m.v. geweld willen, tegenover de ‘gematigden’, die de onafhankelijkheid door middel van onderhandelingen en diplomatie accepteren – eisen voortdurend hun tol. Het leidt tot vastlopende onderhandelingen, onbetrouwbaarheid, dubbele agenda’s en oplopend geweld.

Opstelling Nederlandse politiek is kortzichtig en paternalistisch

Het gedrag van de politiek in Nederland is een andere bepalende factor: de politieke leiding laat blijken onvoldoende zicht op de internationale verhoudingen te hebben, heeft onvoldoende kennis over de actuele situatie in Nederlands-Indië, laat het beleid nogal bepalen door nationale partijpolitiek, legalistische en paternalistische opvattingen en heeft aanvankelijk beperkte mogelijkheden zo vlak na WO II, die het land ver heeft teruggeworpen.

Geweld geallieerden en Nederland is voornamelijk reactief geweld

Het geweld aan geallieerde en Nederlandse kant is voornamelijk reactief geweld op het gedrag en het geweld van de geproclameerde republiek, diverse strijdgroepen en misdadigersbenden tegen de geallieerde besluitvorming tijdens de conferentie van Potsdam.

Humanitaire acties door Nederlandse militairen – reactie tegenstanders: terreur en tactiek van verschroeiende aarde

De humanitaire acties van de Nederlandse militairen zijn een blijk van het optreden in het belang van de bevolking. De tegenstanders stellen al het mogelijke in het werk om die verbeteringen teniet te doen. Martelingen en moordpartijen op meewerkende leden van de lokale bevolking zijn een structureel onderdeel van deze wrede en nietsontziende guerrilla.

Aan beide zijden excessief geweld

Het met geweld optreden van de Nederlandse strijdkrachten is het uitoefenen van onvermijdelijk en gerechtvaardigd geweld tegen deze terreur, wrede guerrilla en het kapot maken van de economie. Zoals dat voorkomt bij dergelijke gewapende conflicten, is er ook sprake van geweldsexcessen en onvermijdelijke ‘collateral damage’. De guerrilla maakt immers structureel gebruik van de lokale bevolking als menselijk schild.

5. Een Indië-veteraan spreekt zich na jaren weloverwogen uit, bevestigt resultaten integer wetenschappelijk onderzoek

Zijn functie

Indië-veteraan, Gerard van der Lee, was actief op Oost-Java na de zogenoemde Tweede Politionele Actie, de periode dat de guerrilla en contraguerrilla de meest gewelddadige vormen aannamen. Hij schreef daarover de boeken *Zinvol geweld?* (Bussum, 2012) en *Onze Jan in Indië* (Bussum, 2014). Hij was pelotonscommandant bij een cavalerie-eskadron Huzaren van Boreel, dat tot taak had de verbindingen tussen door Nederland gecontroleerde gebieden open te houden. Die werden stelselmatig bedreigd en aangevallen door de guerrilla van de tegenstanders. Hij vocht in de voorste linie.

De tegenstanders

Over de tegenstanders schrijft hij het volgende (de hierna volgende verwijzingen betreffen alle het boek *Zinvol geweld?*). De strijdgroepen waren radicaal anti-Nederlands.

'Vele Japanners, die de overgave van hun land niet konden verkroppen sloten zich bij deze strijdgroepen aan en leerden ze met wapens om te gaan en hoe te vechten. Regelmatig stuitten onze troepen op deze Japanners, die zich liever doodvochten dan zich over te geven' (p. 28).

'Uit al deze groepen vormden zich eenheden van Islamitische JIHAD strijders; communistische groepen; nationalistische groepen plunderaars; rampokkers en moordenaars' (p. 28).

Nasution formuleerde een guerrillatactiek: infiltreren, niet als militair herkenbaar vechten vanuit de bevolking, beschietingen op afstand, hinderlagen, de Nederlanders afbreuk doen met bommen en mijnen en vertragingen veroorzaken door het vernielen van bruggen en wegen en het aanleggen van versperringen. De bevolking moest, zo nodig gedwongen, hierbij assisteren en faciliteren. Ook de burgerbevolking werd hierdoor zwaar getroffen (p. 29).

'Voor de Nederlandse troepen leek het vaak op een bokspartij waaraan wij moesten deelnemen met een hand op de rug gebonden en een blinddoek voor de ogen' (p. 29).

Optreden Nederlandse militairen

In een nabeschouwing merkt hij het volgende op.

'Elke vorm van oorlog is verschrikkelijk, maar hier is van de zijde van de Nederlandse militairen toch steeds terughoudendheid betracht en getracht de non-combattanten zoveel mogelijk te sparen. Zo luidden ook de orders.'

In de periode dat ik in Indonesië was:

'maakte de tegenstander alleen gebruik van de modernste automatische wapens, aangevuld met allerlei vormen van mijnen en trekbommen. In het veld zagen wij ons steeds geplaatst tegenover een veelvoud aan man- en vuurkracht.'... 'Het was de inzet van de Nederlandse militair, die ons het overwicht gaf' (p. 91).

'Het was beslist onjuist, dat de meerderheid van de bevolking Soekarno en zijn mensen steunde! Men vroeg bescherming bij ons tegen de rovende en moordende bendes van de TNI' (p. 91).

Opdrachten regering uitgevoerd

'De regering stuurde haar troepen voor herstel van orde en recht om dan te kunnen werken aan een toekomstige status. Was het zo gegaan, velen was veel leed bespaard gebleven. 200.000 jonge Nederlanders gingen en ik ben trots op hen en op de wijze waarop zij in de gegeven omstandigheden hun taak uitvoerden (De enkele ongunstige uitzondering mag de overige 99,9 % niet bekladden). Hun inzet, hun moed als het er om ging mensen te beschermen, te bevrijden, te helpen heeft velen van hen het leven gekost, het heeft vele gezinnen veel verdriet gebracht. Hun dank is misschien alleen de goede verstandhouding met de plaatselijke bevolking. Het feit, dat er ook nú onder de bevolking van de archipel geen haatgevoelens tegen hen bestaan. Ondanks alle antipropaganda in alle Soekarno-jaren' (p. 92).

Reacties in Nederland: tendentieuze, eenzijdige propaganda

Over de reacties in Nederland schrijft hij:

'... , beklad kun je worden door degenen, die er niets van kunnen en/of willen weten. Wij raken in Nederland veel te veel gewend aan dergelijke tendentieuze, eenzijdige, als voorlichting gecamoufleerde propaganda. Wij halen er te veel onze schouders over op. In dit geval zwijg ik niet' (p. 92).

NIOD, KITLV en NIMH negeren de historische waarheid en manipuleren met bronnen

De leiding van het dekolonisatieonderzoek, prof. dr. G. Oostindie en prof. dr. B. Schoemaker, kennen het boek *Zinvol geweld?* van Van der Lee. Zij spraken niet met hem. Zij geven leiding aan een onderzoek dat het omgekeerde beschrijft van wat Van der Lee heeft opgeschreven. Maken zij daar melding van? Neen, zij besteden er geen woord aan. Noch aan verscheidene andere bronnen die de opvatting van Van der Lee bevestigen. Zij accepteren zelfs een dissertatie waarin 'geciteerd' wordt uit het boek van Van der Lee, terwijl dat 'citaat' niet in dat boek staat. Wat daar wel in staat, is in die dissertatie zelfs genegeerd¹⁰¹.

Het gelijk van een Indië-veteraan

Van der Lee heeft gelijk, het is het bekladden van het verleden, het produceren van tendentieuze, eenzijdige, als wetenschap gecamoufleerde propaganda. Zijn beschouwingen sporen met de conclusie die wij trekken uit de confrontatie tussen de aanpak volgens het postmodernisme en die volgens de integere wetenschappelijke aanpak. Die conclusie staat hieronder.

6. Conclusie uit de confrontatie van beide methoden

NIOD, KITLV en NIMH doen eenzijdig onderzoek en vervalsen de geschiedenis

Uit het vorenstaande blijkt dat de methode van het postmodernisme, dat uitgaat van radicaal kolonialisme, morele verontwaardiging en de kritische theorie toepast, tot gevolg heeft dat de geschiedenis van de dekolonisatie Nederlands-Indië 1945 – 1950 op zijn kop wordt gezet. De drie instituten, NIOD, KITLV en NIMH, zijn in feite jarenlang bezig geweest die geschiedenis te herschrijven.

Opinie als historische waarheid gepresenteerd

Het eindresultaat is een beschrijving van de geschiedenis waarbij de subjectieve opvatting naar het niveau van de objectieve realiteit wordt getild. Waarin de grens tussen wat objectief en wat subjectief is, tussen historische waarheid en opinie vervaagt. Waarin een simplistische binaire kijk op de geschiedenis wordt gehanteerd, tussen slachtoffers en daders, tussen onderdrukkers en onderdrukten.

Ideologie vermomd als wetenschap

Een beschrijving van de geschiedenis waarin ideologie wordt vermomd als wetenschap. Waarin dramatische teksten worden gebruikt om te overtuigen. Waarin obscuur taalgebruik wordt gehanteerd dat de indruk moet scheppen dat men bezig is met belangrijke analyses, terwijl er eigenlijk niets van betekenis wordt gezegd.

Waarin zelfs verzonnen feiten voorkomen. Waarin ideologische standpunten als wetenschappelijke waarheid worden voorgesteld door te verwijzen naar eenzijdige bronnen met voorbijgaan aan bronnen die het tegendeel aangeven.

Pseudowetenschap

In feite is het uitgangspunt het onderbouwen van een ideologie, niet het vinden van de historische waarheid. Dat is pseudowetenschap. Wetenschap wordt ondergeschikt gemaakt aan een ideologie. Dat uitgangspunt, het radicaal kolonialisme, wordt beoordeeld naar hedendaagse inzichten en opvattingen. Nederland zat fout. Nederland is de dader van structureel excessief geweld, de Indonesiërs de slachtoffers ervan.

Aanpak NIOD, KITLV en NIMH sluit aan bij ideeën van de 'woke-beweging'

Een resultaat dat aansluit bij de denkbeelden van de 'woke-beweging'. Een illustratie is de ophef over het gebruik van het historische begrip 'Bersiap' i.v.m. de expositie in het Rijksmuseum over de onafhankelijkheid van Indonesië. Het geweld tijdens de Bersiap is, op grond van wetenschappelijk onderzoek gekarakteriseerd als misdaden tegen de menselijkheid. Dat past niet in de antikoloniale ideologie, die vereist dus aanpassing in de beschrijving ervan volgens de opvattingen van de postmodernisten. Daarom wordt het begrip verdund en heeft de postmodernist/ woke-aanhanger het over geweld tegen veel groepen, onderling geweld etc., gericht tegen de drie pijlers van het oude koloniale bestel: Indo-Europeanen, Chinezen, de lokale adel en de inheemse bestuurders als dragers van het oude indirecte bestuur. Dit is in feite de ontkenning van de ernst van de Bersiap.

Het resultaat: eenzijdig onderzoek en geschiedvervalsing door NIOD, KITLV en NIMH

De aanpak is duidelijk: verdund het geweld van de radicale, wrede, terroristische, door Japan geïndoctrineerde jongeren en plaats het in de strijd tegen het kolonialisme. Dan worden zelfs misdaden tegen de menselijkheid gerechtvaardigd. Zo wordt wetenschap ondergeschikt gemaakt aan de ideologie van de kritische theorie, het daarop gebaseerde postmodernisme en het radicaal antikolonialisme. Het resultaat is vervalsing en herschrijving van onze geschiedenis.

7. De schade van deze geschiedvervalsing door NIOD, KITLV en NIMH

(1) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing leiden tot polarisatie, woede, tweespalt, verslagenheid, onbegrip, het uit elkaar drijven in plaats van het verbinden in onze samenleving. Zie verder de bijlage met de verklaringen van twee betrokken personen.

(2) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing bieden geen inzicht in onze geschiedenis, zij nemen ons onze geschiedenis af.

(3) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing beschimpen onze Indië-veteranen en verbeelden ze als oorlogsmisdadigers.

(4) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing geven geen aandacht aan het dappere en bewonderenswaardige optreden van de Indië-veteranen, onder meer tot uitdrukking komend in meer dan zeshonderd dapperheidsonderscheidingen. Die werden alle door de regering bij Koninklijk Besluit toegekend.

(5) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing negeren het dappere optreden van regimenten en korpsen, die, op voorspraak van Indonesische officieren, als blijkt daarvan vaandelopschriften verkregen voor hun inzet en dat optreden op Java en Sumatra.

(6) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing confronteren de jongere generatie met een vals beeld van onze geschiedenis, zij doen aan gecamoufleerde propaganda.

(7) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing gaan voorbij aan het optreden van de andere actoren tijdens de dekolonisatie van Nederlands-Indië, die worden valselijk voorgespiegeld als louter 'vrijheidsstrijders'.

(8) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing worden gebruikt voor politieke doeleinden en beogen een bijdrage te leveren aan een fundamentele verandering van onze samenleving.

(9) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing verzwakken de positie van de Nederlandse krijgsmacht, hetgeen zeker in een tijd van olopemde spanningen in de wereld extra, kwalijk is.

(10) Dit eenzijdige onderzoek en deze geschiedvervalsing tonen dat het kabinet en de Tweede Kamer zijn misleid. Met behulp van algemene middelen is de onderzoeksopdracht van het kabinet genegeerd, niet uitgevoerd. Herschrijving van onze geschiedenis op staatskosten.

Eindnoten

1. Volgens de historicus Tony Judt gaat geschiedschrijving over 'facts, evidence and truth'. Zie ook *In DEFENCE of HISTORY*, Richard J. Evans, 1997. De historicus Adam Zamoyski vindt dat geschiedschrijving geen morele superioriteit kan toekennen aan een of meer van de actoren in die geschiedenis. Gebeurt dat wel, dan vindt hij dat sprake is van 'onhistorische kletsboek', d.w.z. het is geen geschiedschrijving en het is onzin. De historici Antony Beevor en Artemis Cooper vinden: 'De eerste en belangrijkste taak van de historicus is om te begrijpen. Niet om vanuit moreler verontwaardiging stenen te werpen'. De grootste militaire denker, Carl von Clausewitz, concludeerde in zijn boek *Vom Kriege*, 1830, dat een historisch voorbeeld van militaire acties, dat een degelijke, grondig onderzochte conceptualisering, plaatsing in de eigen tijd en ruimte mist, eigenlijk zonder enige waarde is. De historicus Klinkert bevestigt dat inzicht en stelt dat uit een oppervlakkig voorbeeld gemakkelijk foute conclusies worden getrokken.
2. Uitgebreid overzicht van de feiten, zie: www.dekolonisatie-nedindie.nl.
3. Het massaal excessief en racistisch geweld van Javaanse en Sumatraanse jongeren en het islamitische geweld tegen christenen en Chinezen, zoals bij Poerwokerto/Boemiajoe (september 1947, Chinezen), Depok (10 oktober 1945, christenen) waar mannen werden afgeslacht en honderden vrouwen en kinderen werden opgesloten in gemeenschapshuizen of fabrieksruimten en in brand zouden zijn gestoken als Britse en/of Nederlandse militairen niet hadden ingegrepen. Duizenden christelijke Niassers die op Sumatra tot dwangarbeid werden gedwongen en in feite als slaven werden behandeld en die tijdens de Eerste Politionele Actie door de Nederlandse troepen werden bevrijd.
4. *Brieven uit Sumatra*, J.J. van de Velde, 1982.
5. Termen, Stemmen en Perspectieven, 30 oktober 2020, Frank van Vree; https://www.ind45-50.org/sites/default/files/2021-04/Termen%2C%20Stemmen%20en%20Perspectieven_0.pdf.
6. Enkele voorbeelden. De Pesing-affaire, een eerste voorbeeld van oorlogsmisdaden, is verzonnen door Romijn (NIOD). Westerling en de Zuid-Celebes-affaire wordt in een verkeerde historische context geplaatst en de beschrijving ervan is een fictie (Romijn en Limpach). De reguliere militaire actie bij Rawah Gedeh wordt in een verkeerde context geplaatst en overdreven. Romijn beweert zelfs dat de gehele bevolking van Rawah Gedeh werd vermoord en het dorp werd platgebrand. Het is een fictie, geheel verzonnen. Hij verzon ook al de Pesing-affaire en schoof daar oorlogsvrijwilligers ten onrechte oorlogsmisdaden in de schoenen. Hij had kunnen en behoren te weten dat het militaire optreden bij Pesing een reguliere militaire actie van Nederlandse kant was. In feite is zijn verzinsel smaad en laster. Hij verzwijgt de erop volgende massamoord van Javaanse extremisten op de Chinese bevolking van Tangerang. Romijn verzint ook de theorie dat OVW'ers tijdens WO II gewetenloze, gewelddadige misdadigers zijn geworden en hun praktijken uit WO II in Nederlands-Indië nog eens dunnetjes overdeden. De koloniale context leende zich daar uitstekend voor, aldus Romijn. Limpach, de promovendus van Romijn, die zijn copromotor was, maakt in zijn boek *De brandende kampongs van Generaal Spoor*, 2016, tenminste vijftig fouten in de beschrijving van Westerling en de Zuid-Celebes-affaire! In dat boek staan geen bruikbare basisbegrippen, Limpach werkt met een niet uitgewerkt model om militaire noodzaak vast te stellen, zijn methode is slechts het speuren naar zwarte bladzijden. Een eenzijdig en niet wetenschappelijk onderzoek, waaraan Romijn het epitheton 'summa cum laude' toekende! Dat boek was voor het kabinet aanleiding onderzoek te laten doen naar de dekolonisatie van Nederlands-Indië 1945 – 1950. NIOD, KITLV en NIMH hebben dat boek echter tot uitgangspunt genomen.
7. Prof. dr. J. Bank is positief over de totstandkoming en de inhoud van de Excessennota (1995, pp.15 e.v.). Dat er geen sprake is van een doofpot blijkt ook uit de publicatie over de Excessennota op www.dekolonisatie-nedindie.nl.
8. Duizenden verzonnen oorlogsmisdaden in *Soldaat in Indonesië*, 2015, Gert Oostindie; Oostindie is een van de leiders van het dekolonisatieonderzoek.
9. Dekolonisatie wordt geframed als dekolonisatieoorlog. Daarbij te bedenken dat Nederland pas vanaf maart 1946 geleidelijk een troepenmacht opbouwde. Zich voornamelijk teweest stelde tegen het extreme geweld van de kant van de geproclameerde republiek. Om de patstelling te doorbreken zijn er twee grotere militaire acties gestart, die mede dienden om de belangen van de lokale bevolking te beschermen, die ernstig leed onder de wrede terreur en de tactiek van de verschroeiende aarde van de onderscheiden strijdgroepen en misdadige bendes.
10. 'Zoeken, aangrijpen en vernietigen!': De theorie, praktijk en prijs van het Nederlandse optreden in Indonesië 1945 – 1949; C.H.C. Harinck, november 2021.

Bijlage: verklaringen van twee betrokken personen

Verklaring van Indië-veteraan Gerard van der Lee

Ik blijf hopen, dat er in Nederland besef komt van de werkelijke verhoudingen en omstandigheden in voormalig Nederlands-Indië/Indonesië tijdens de periode 1945-1950. Ca. 200.000 Nederlandse jonge mannen hebben samen met hun collega's van het KNIL daar naar beste weten en kunnen loyaal de opdracht uitgevoerd van de Nederlandse overheid:

'HET BRENGEN VAN ORDE EN VREDE'

Zij hadden net vijf jaar oorlog, verlies van soevereiniteit en vrijheid, bezetting, onderdrukking, gevangenschap en slavenarbeid meegemaakt. Direct na de bevrijding riep de rechtmatige Nederlandse Regering hen op en zond hen naar het verre Nederlands Oost-Indië – onder moeilijke omstandigheden, licht bewapend en weinig contactmogelijkheden met het thuisfront. Zij hebben (gemiddeld drie jaar lang) de opgedragen taak voortreffelijk en beheerst uitgevoerd. En ondanks dat militaire successen door politieke besluiten teniet werden gedaan, bleven zij gedisciplineerd en gemotiveerd handelen volgens opdracht en in het belang van de bevolking aldaar. Vele acties hebben zij ondernomen. Volgens berekening hebben zij meer dan vijf miljoen patrouilles gelopen, gereden, gevaren en gevlogen. Het aantal gevallen van onterecht of ontspoord geweld is daartegenover zeer gering. Een groot aantal daarvan bleek niet als zodanig te kunnen worden aangemerkt. Waar dit wel het geval was, zijn die erkend en zo mogelijk berecht.

HET WAS ZWAAR!

HET WAS LINK!

(ruim 6.000 maten lieten zij daar achter)

MOET HET NU OOK NOG ONDANKBAAR ZIJN?

Zij noemden elkaar 'SOBAT' (kameraad). En KAMERADEN waren zij! Vooral dát was de steun waardoor zij konden volhouden en presteren. Ook nu nog! Gouden kerels waren zij en bleven zij!

MANNEN BEDANKT!

Gerard van der Lee (1927) is Indië-veteraan. Hij werd in 1947 opgeroepen voor militaire dienst bij het Regiment Huzaren van Boreel en vertrok in 1948 met s.s. Waterman naar Nederlands-Indië waar hij tot de repatriëring in juli 1950 actief was. Hij schreef twee boeken over die periode, *Zinvol geweld?* (Bussum, 2012) en *Onze Jan in Indië* (Bussum, 2014). Hij is de ontwerper van het Verbindend Veteranen Monument in Roermond. Dat staat tussen het Nationaal Indië-monument (voor 6.200 militairen die zijn omgekomen bij de uitvoering van hun opdracht in voormalig Nederlands-Indië en Nieuw Guinea), en het monument voor Vredesoperaties in Korea en die in de periode na 1962. De bedoeling is dat het Verbindend Monument een band gaat vormen tussen alle veteranen en dat het een ontmoetingsplaats wordt voor hen, hun families en vrienden, waar kan worden herdacht en kameraadschap terug kan worden gevonden.

Verklaring van Pia van der Molen, dochter van een OVW'er

Mijn hart huilt. Mijn woede is groot.

Woede naar mensen die menen het recht te hebben om mijn vader Pieter van der Molen (sergeant bij het OVW-bataljon 1-1-RI) een oorlogsmisdadiger te noemen.

Mijn vader, die in het verzet zat tijdens de Duitse bezetting.

Mijn vader en trouwens ook mijn moeder, die ook toen hun leven in de waagschaal stelden. Die een thuis boden aan onderduikers.

Mijn moeder, die op hongertochten ging naar Zwolle op een fiets met houten banden, en die mij en mijn kleine broertje in leven hield met gekookte tulpenbollen en elke dag een lepeltje suiker.

Mijn vader, die sabotage pleegde op Soesterberg en illegale kranten verspreidde, waaronder *Het Parool*.

Mijn vader, die in de oorlog in ons eigen huis was ondergedoken en daar een razzia overleefde.

Het gaat om mijn vader, die vanuit zijn oprechte geloof en Godsvertrouwen als oorlogsvrijwilliger naar Nederlands-Indië ging en een ruwe strijd vocht om 'Orde en Vrede' te herstellen in opdracht van de Nederlandse regering.

Mijn vader, die ging toen hij werd geroepen, omdat hij vond dat het nu zijn plicht was om anderen te bevrijden van de onderdrukking.

Mijn vader die de oproep van de regering boven zijn gezin stelde en zijn vrouw en kinderen achterliet; en mijn moeder, die hem altijd daarin heeft gesteund, hoe moeilijk dat ook voor haar was in de tijd dat zij hem moest missen, voor twee jaar en acht maanden.

Mijn vader, die in 1946 in Soerabaja een Kerstpakketje kreeg van Het Roode Kruis met daarin een briefje: 'Voor de kindermoordenaar'.

Mijn vader, die hielp bij de wederopbouw van de door moordende benden platgebrande dessa's.

Mijn vader die de uitgehongerde bevolking voedsel gaf, medicijnen deelde daar waar het kon en de meest gruwelijke tropenzweren verzorgde.

Mijn vader die zijn allerbeste kameraad Van 't Wout naast hem zag sneuvelen, hem op de schouders nam en terugbracht naar het bivak, zijn camouflagepak doordrenkt van bloed.

Mijn vader, die door zijn kameraden 'een rechtschapen mens' werd genoemd.

Mijn vader, die mij leerde mijn handen te vouwen en mij leerde mijn land lief te hebben.

Het gaat om mijn vader. Eén van de 20.000 oorlogsvrijwilligers, wiens naam nu al door het slijk is gehaald en straks voor altijd is besmeurd. Gefinancierd door de overheid.

Pia Julia van der Molen is de dochter van Pieter van der Molen (verzetsman en Indië-veteraan, sergeant bij het OVW-bataljon 1-1-RI); vertegenwoordiger OVW-bataljon 1-1-RI tijdens de jaarlijkse Herdenking in de Johannes Postkazerne te Havelte; voormalig voorzitter 'Stichting Vrienden van het Monument' van het Nationaal Indië Monument te Roermond; voormalig televisieproducent van Informatieve Programma's; maker van documentaires over de Tweede Wereldoorlog en Nederlands-Indië (zoals 'Archief van Tranen' over de Bersiap).

